

ſom ere fremkomne i en ſaadan Form, at jeg perſonlig har ſølt mig berørt deraf. Det er paa ſidſte Spalte af Landſtthingets Betænkning af 26de Februar d. A., at den ærede Landſtthingsmand udtaler ſig ſaaledes: „En æret Lovgiver granſter i ſvenske og norſke Love, finder en Paragraf, ſom han mener kan ſlaa an, tager den ud af ſin Forbindelſe med et ſtørre Lovarbejde, og ſaa ſkal en ſaadan Paragraf uden dyberegaende Underſøgelſe gøres til Lov hos os. Der er ſaa meget mindre Grund til at acceptere Lovforſlaget, naar man erfarer, at dette i Norge er vraget ſaaavel af Regjeringen ſom af Stortinget“. Dette ſtylber den ærede Landſtthingsmand Beviſ for, det er nemlig ikke Tilfældet, og jeg tror, at jeg kan vende Beſtylningen mod den ærede Landſtthingsmand, naar han taler om, at jeg er gaaet til dette uden dybere Underſøgelſe, det er tværtimod det ærede Medlem, der ikke har underſøgt Sagen tilſtrækkelig, inden han kom med en ſaadan Dom om det forelagte Lovarbejde. Det forholder ſig nemlig ſaa, at den norſke Regjering nebsatte en Kommiſſion, ſom fremkom med et Udkast, der forreſten kom frem i Danmark før i Norge; ſaavidt jeg veed, behandlede det her paa det nordiſke Juriftmøde i Auguſt 1872. I dette Kommiſſionsudkaſt fandtes ſom § 50 den Tanke udtrykt, ſom her findes i det foreliggende Lovforſlag, men ingenlunde i ſamme Form, der er alſaa ikke Tale om nogen ſimpel Afkopiering. Den norſke Regjering tog ganſke viſt denne Paragraf ud, da den forelagde Stortinget Lovforſlaget, men det var nærmest af andre Henſyn; man mente, at den ikke var nødvendig, tildele kunde gaa ind under andre Beſtemmelſer, muligviſ ogſaa kunde ſtaa for ſig og ſtrængt taget ikke hørte med til det paagjældende Lovforſlag. Jeg behøver blot i den Henſeende at henviſe til den Indſtilling fra den norſke Regjering, ſom blev gjort til den norſke Konge den 22de Decbr. 1879, og ſom er trykt foran det Lovforſlag om Formueforholdet mellem Ægtefællerne, ſom i dette Dieblif foreligger for det norſke Storting. Det oplyſes deri, at det omtalte Lovforſlag, ſom er meget uſørligt, har været forelagt for Stortinget 1876, 1877, 1878 og 1879, alſaa det ene Aar efter det andet, men ſørſt i 1879 kom det under Forhandling. Det er nu forelagt igjen iaar, og det ſes af Slutningen af denne Indſtilling fra den norſke Regjering, at der i Juſtitskomiteen har været yttret Ønſte om at faae den Beſtemmelſe med, ſom tidligere er udtagen, § 50, det, ſom det her foreliggende Lovforſlag gaar ud paa. Dertil ſiger den norſke Regjering: „Det er Departementet bekendt, at et privat Forſlag, der gaar i lignende Retning, foreligger den danſke Rigsdag, hvor dets Stjæbne imidlertid ikke endnu er endelig afgjort. Departementet har efter

den Stilling, hvori denne Sag nu er, ikke troet at burde tage Kommiſſionsudkaſtets § 50 under fornyet Overveielſe, ſaa meget mere ſom den af Kommiſſionen ſaaledes foreſlaaede Modification med Henſyn til Formueſtæſkabet mellem Ægtefæller ikke ſtaaer i nogen nødvendig Forbindelſe med nærværende Propositions øvrige Beſtemmelſer og derfor, i Tilfælde, maa kunne gøres til Gjenſtand for ſærfkilt Lov.“ Det er ikke uſandsynligt, Meget taler for, at man i Norge, i Særdeleſhed hvis dette Lovforſlag bliver til Lov, vil bringe dette Punkt for paany og da i en ſærlig Lov. Det vilde ganſke viſt være en Tilfredsſtillende for os her, om vi, ſom have begyndt ſenere paa denne Sag end Norge, alligevel ſkulde komme forud for Norge i den Henſeende. Jeg tror dermed tilſtrækkeligt at have gjort klart, at den ærede Landſtthingsmand, ſom har rettet dette Angreb mod mig i Betænkningen, er gaaet til denne Sag uden dybere Underſøgelſe, og at det ikke er mig, der har gjort det.

Ibet jeg nævner det Gaab, at dette Lovforſlag vil blive endelig vedtaget her i Rigsdagen, ſtal jeg endnu kun tillade mig en Henſtilling til den høitagtede Juſtitsminiſter. Jeg anerkjender nemlig fuldtændig, at det, der her gøres, kun er et meget lille Skridt. Jeg tror, at det er et i alt væſentligt rigtigt, om end maaſte noget stærkt Udtryk, ſom en æret Landſtthingsmand har brugt, at Fremſkridtet egentlig kun beſtaar deri, at medens den gifte Kvinde hidtil med Henſyn til Formueraadigheden har været uheldigere ſtillet end Umyndige, rykker hun nu op til Rang med den Umyndige, thi denne kan dog raade over, hvad Bedkommende ſelv erhverver ved ſelvſtændig Virksomhed, men det har den gifte Kvinde hidtil retlig ikke kunnet gjøre. Der er et Spørgsmaal, ſom er kommet stærkt paa Tale baade tidligere i dette Thing og ikke mindſt i det andet Thing, hvor der er ſtillet Ændringsforſlag i den Retning, nemlig Spørgsmaalet om Ægtepagter, og jeg tror, at det er det næſte Skridt, vi ſkulde gjøre, naar vi ſkulde reformere paa dette Omraade. Jeg ſer overmaade godt, at vi nu ere ſaa indlevede i den nuværende Tilſtand, at man meget vanſkeligt kan bryde Formueſtæſkabet, men paa den anden Side er det jo vanſkeligt at faae Folk til at indgaa Ægtepagter. Jeg vil ikke tale om, at det er koſtbart, det kunde man jo let komme over, det kunde vel nok beſtemmes, at det Intet ſkulde koſte eller ſaa godt ſom Intet, men der er noget Hadefuldt, noget Udiſt for Parterne, inden de indgaa Ægteſkab, at slutte en ſaadan Kontrakt med hinanden. Det Hadefulde, det gjenſidig Miſtænkelige ligger dog egentlig deri, at Ægtepagter ere en Undtagelſe. Jeg vil derfor tillade mig at henſtille, om man ikke kunde gjøre det obligatoriff ſaaledes, at der altid ſkulde sluttet